

เทศน์อบรมฆราวาส ณ วัดป่าบ้านตาด
เมื่อวันที่ ๗ ธันวาคม พุทธศักราช ๒๕๔๔

พระธาตุลูกศิษย์หลวงปู่มั่น

เมื่อวานไม่ได้ทองคำเลย ดอลลาร์ได้ ๒๐ ดอลลาร์

เขาบอกมาเมื่อวานหรือวานขึ้นนี้ ถึงเรื่องอัฐิของหลวงปู่ชอบกลายเป็นแก้วไปเลย วา้งั้น แต่เรายังไม่ได้ดู ถ้าหากว่ามีโอกาสพอดูได้เราจะไปดูเอง คือถ้าเราไปดูของเราแล้วเรียกว่าร้อยเปอร์เซ็นต์เลย ได้ดูได้เห็นด้วยตาของเราเองแล้วร้อยเปอร์เซ็นต์ ถ้ายังไม่ได้ดูก็ยังไม่เต็มเท่าไรนัก แต่ผู้ที่ควรเชื่อถือได้ด้วยการรู้เรื่องเหล่านี้ได้ดีเราก็เชื่อ เช่นเดียวกับเราไปเห็นเอง หลวงปู่ชอบชื่อท่านก็ชอบแล้วนี่ ท่านเรียบ ๆ ๆ ธรรมดา ท่านชอบอยู่ในป่าในเขามาก ฟังจะออกมาตอนเป็นอัมพาต ท่านเป็นโรคอัมพาตได้เกี่ยวกับหมอกับอะไร นอกจากเกี่ยวกับหมอล้วนแล้วเลยยุ่งไปหมดเลย

โรคอัมพาตเป็นเหตุที่ทำให้ท่านมาเกี่ยวกับประชาชน ลูกศิษย์ลูกหาก็ลากท่านไป ท่านไม่ไปก็ลากท่านไป เลยเลอะ ๆ เทอะ ๆ ไปหมด ไม่ใช่ท่านเลอะ ๆ นะ เรื่องราวมันเกี่ยวกับท่านมันยั่วเย้า ๆ เลยเสียไปนะอาจารย์ชอบ องค์ท่านเองไม่มีอะไร ลูกศิษย์ลูกหานั้นซี ท่านไม่สบายก็เอาไปหาหมอ ออกจากนั้นก็เลอะ ๆ เทอะ ๆ ห้ามท่านไปที่นั่นที่นี้ไปแล้วใช้ไหมละ เหมือนปลาเน่า ห้ามไปประกาศขายกิน เวลาคุยกับเราคุยดีนะ คือสนิทกันมากกับหลวงปู่ชอบ เราไม่ค่อยเกี่ยวนักตอนที่คนรุมท่าน พระเถรไปรุมท่านทำให้ท่านไม่สบายใจด้วย แล้วเรื่องราวก็เลอะ ๆ เทอะ ๆ ไปด้วย เราเลยไม่เข้าไปเกี่ยว มีแต่มาดูเอาพระองค์หนึ่งมากับท่าน ชี้หน้าเลยเทียวนะเรา อย่างนั้นละ ต่อหน้าท่าน ท่านมาเยี่ยมเราบนศาลานี้

เพราะเราได้ทราบข่าวเลอะ ๆ เทอะ ๆ มากับพระองค์นี้ เขาบอกชื่อบอกนามมา พอมาก็ถาม องค์นี้ชื่อว่ายังงี้ ๆ พอถึงองค์นี้ชื่อว่าอย่างนั้นก็เปรี๊ยะทันทีเลย ท่านอาจารย์ชอบท่านก็ยังไม่พูดอะไร เราเอาจริง ๆ ฟาดเปรี๊ยะ ๆ ต่อหน้าท่านอาจารย์ชอบ ท่านสีกเสียอย่ามาอยู่ให้หนักศาสนา เอาขนาดนี้ละ ท่านมาทำครูบาอาจารย์ให้เลอะให้เสีย ครูบาอาจารย์ไม่เสีย ท่านกำลังเสียเป็นส้วมเป็นถ่านไปแล้ว همینคลั่งไปหมดท่านรู้ไหม ชัดเอาจริง ๆ ต่อหน้าท่านนะ อย่างนี้ละหลวงตาไม่วัวใคร นี่พวกนี้ทำให้ท่านเสีย ท่านไม่เสียก็เลอะ ๆ ไปกับพวกเหล่านี้เลยเสียไป

นี่เกี่ยวกับเรื่องหลวงปู่ชอบ ครูบาอาจารย์องค์ใดมักจะมีพระไปทำให้ همینคลั่ง ๆ เป็นยังงี้ไม่รู้ละ ไม่ปรากฏเลยแต่พ่อแม่ครูจารย์มั่น นอกจากนั้นมี ท่านไม่มีอะไร แต่พวกพระเถรซีไปทำเลอะ ๆ เทอะ ๆ มันก็ همینคลั่งทั่วกันไปหมดจะว่าไง ครูบาอาจารย์องค์ไหนก็มีพระตัวสำคัญ ๆ ไปแทรกเป็นปรตเป็นฝอยอยู่นั้น มี ถึงได้เอาพระ

องค์นี้ เดียวนี้ก็สึกไปแล้ว ผู้ที่ยังไม่สึกไล่เบียดกับนั้นเลย ท่านอยู่ให้หนักศาสนาทำไม เอาขนาดนั้นนะต่อหน้าหลวงปู่ชอบข้างบนนี้

พอหันมาทางนี้ก็ถามละซี เพราะได้เรื่องมานานแล้วเต็มหัวอกแล้ว ถามเข้าไป พอบอกที่ตรงเป้งกับที่เขบอกก็เปรี้ยวเลยทันที อย่างนั้นแหละเถอะ ไม่มีใครพูดนะ ครู อาจารย์ท่านชี้เกียดพูดท่านก็ปล่อยของท่านอยู่อย่างนั้นละจะว่าไง มันก็เถอะ ๆ เทอะ ๆ ครูอาจารย์องค์ไหนก็แบบเดียวกันท่านชี้เกียดยุ่ง ท่านไม่ยุ่ง แล้วก็สนุกสร้างความ สกปรกรกรรุงรังเข้าไปใส่ครูบาอาจารย์ เข้าใส่วงคณะตลอดศาสนาไปอย่างนั้น มันมีมันเป็น ได้ ครูบาอาจารย์องค์ไหนมักจะมีเสมอ ไม่ปรากฏเลยก็พ่อแม่ครูจารย์มัน เพราะเรื่อง อติเรกลากก็มี สำหรับหลวงปู่มันไม่ต้องถาม สำหรับท่านเองท่านไม่เคยเกี่ยว แต่ที่เรา อยู่ใกล้ชิดละซีถึงไม่มีอะไรเกิดขึ้นได้

เอาจริงเรา เครื่องบริหารเราควบคุมหมดเลย นั้นเห็นไหมละ ใครมายุ่งไม่ได้ว่า นั้นเลย เราเป็นคนสั่งที่เดียวเลย สั่งนี้ไปนั้นสั่งนั้นไปนั้น แยก ๆ เรียบบุรหมต บริสุทธิ เต็มที่ นั้นเห็นไหมละ เราเป็นคนจัดเอง พ่อแม่ครูจารย์มันจึงไม่ปรากฏเลยแม้ชนิดหนึ่ง ไม่มี ตอนนั้นจะว่าเราควบคุมอยู่นั้นก็ถูก แต่เราไม่ตั้งใจควบคุมเหล่านี้ละนะ เราตั้งใจ กับครูบาอาจารย์ แต่เวลาสิ่งเหล่านี้มีมา มันก็มาเกี่ยวโยงที่จะรับผิดชอบ นั้นชี้ที่เราเข้าไป เกี่ยวข้อง เรียกว่าคุมอำนาจเลยก็ได้ สั่งทันทีเลย ก็เรียกไปตลอด เราเป็นคนจัด บริหารอะไรที่เขามาถวายท่านมากน้อยนี้ เราสั่งเขาทันทีเลย บอกจำนวนมา บอกมา ๆ เสร็จแล้วเราเป็นคนสั่งแยก ๆ อันนี้แยกไปทางนั้น ๆ แยกไปจนหมดไม่มีอะไรเหลือ เลย เป็นอย่างนั้นละเราจัดเอง เรียบบุรหมตไม่เห็นมีอะไร

ครูบาอาจารย์เหล่านั้นท่านไม่ค่อยพูด มันก็สนุกเถอะ ๆ เทอะ ๆ พระหน้าด้าน มาหน้าด้านกับเราไม่ได้นะหน้าผากแตกทันทีเลย ไม่ว่าจะองค์ไหนก็มาเถอะนะ คิดดูซิ ฟาดต่อหน้าหลวงปู่ชอบเห็นไหมละ ท่านก็นิ่งเฉยเลย ก็เราเก็บไว้หมดแล้วเรื่องราวทุกอย่างมีแต่รอจะออกเท่านั้นเอง พอได้จังหวะปั๊บพุ่งทันทีเลย บอก ให้สึกท่านอย่าอยู่ให้หนักศาสนา เอาขนาดนั้นนะ คนทั้งโลกเขารู้กันหมดท่านทำไมไม่รู้ท่าน ว่าขนาดนั้นนะ เอาขนาดนั้นต่อหน้าหลวงปู่ชอบ ท่านไม่ว่าอะไร เฉย ก็ท่านรู้ยิ่งกว่าเราทุกสิ่งทุกอย่าง แล้วเรื่องของพระเหล่านั้นะ เราเก็บเอามาจากคนนั้นคนนี้แล้วก็ใส่เปรี้ยว ท่านจะว่า อะไรเราก็เราพูดตามหลักความจริง ท่านไม่ว่าท่านก็เฉยของท่าน

แต่ก่อนท่านมีแต่อยู่ในป่าในเขาทั้งนั้นนะ หลวงปู่ชอบ ก็มาเกี่ยวกับท่านเป็น อัมพาท แล้วแหไปโน้นหามไปนี้ สุดท้ายก็เลยเอาสินค้ำท่านหามประกาศขายกินไปซิ พระเถอะเถอะ พวกเถอะเถอะ ใครเถอะเถอะก็ตามมันก็ยุ่งไปตาม ๆ กันหมด เหม็น คลุ้งไปหมด หลังจากนั้นเราก็ไม่ค่อยเข้าไปเกี่ยวข้องกับท่าน ไปก็จะไปเจออีกก็จะเอา

อีกนะ เจอตรงไหนเอาตรงนั้นไม่เหมือนใครนี่ ผิดจะให้มาเหยียบหน้าผากอยู่ได้ยังไง ก็รู้ว่าผิด ต่างคนต่างมาชำระความผิดแท้ ๆ ทำไมจะพูดกันไม่ได้ ชำระกันไม่ได้ นั้นซิมันออกตรงนั้น เปรี้ยวเลยแหละเรา

ส่วนมากครูบาอาจารย์มักจะมีแต่เราเป็นผู้น้อยกว่าท่านนะ แต่ถ้าพูดแบบโลกมักจะเป็นเรื่องเราโจมตีท่านเสมอแหละ ท่านไม่ค่อยได้ว่าอะไรเราเพราะเห็นมันไม่ถอยใครพระองค์นี้นะ ไปที่ไหนก็ใส่เปรี้ยวใส่ครูบาอาจารย์ ใส่เบียดหาเหตุหาผลแล้วก็ใส่กันเปรี้ยว ทีนี้ท่านก็ไม่ทราบจะเถียงเราว่ายังไง เพราะที่เปรี้ยว ๆ มีแต่ถูกทั้งนั้น ยิ่งหลวงปู่ฝันด้วยแล้วเข้าทำดินะ นิสัยท่านนารักนำเคารพเลื่อมใส เราเทิดทูนท่านตลอดนะ หลวงปู่ฝันอรรถยาศัยใจคอทุกสิ่งทุกอย่างเรียบหมดเลย ถึงขนาดนั้นยังถูกเราโจมตีได้ ฟังซิพระองค์นี้มันถอยใครเมื่อไร

อยู่ ๆ ก็พวกบ้ามันสร้างเหตุการณ์ขึ้นมา รวมหัวกันเต็มอยู่ในครัวของท่าน ยัวเหยี้ย ๆ พระก็ไม่มองคไหนดล้าแต่ต้อง มันจะตั้งโครงการขึ้นใหญ่โตเสียด้วย นิมนต์พระมาตั้งสองร้อยสามร้อย จะทำบุญใหญ่โตถวายอายุท่านครบรอบ เขาไม่มาปรึกษาท่าน เขาประชุมกันเรียบร้อยแล้ว ตกลงกันคนนั้นเอาอย่างนั้น คนนี้เอาอย่างนี้ไปหมดแล้ว มีแต่เขาโคง ๆ เราไม่โคงใส่เปรี้ยวเดียวเอาหลงทิศไปเลย ทีนี้พระก็ไม่กล้าพูดว่ายังไง ไม่กล้ากราบเรียนท่าน เดียวพระก็จะกระทบกระเทือนไปด้วย คงอย่างนั้นแหละ พระไม่มีทางไปก็วิ่งมาหาเรานั้นละเรื่องมัน ตั้งหน้ามาเลยเชียว มาเล่าเหตุการณ์ให้ฟังต่าง ๆ นานา เหตุการณ์เหล่านี้มีแต่เรื่องเสียหายทั้งนั้น วงกรรมฐานไม่มีขึ้นดีเลย เสียหายหมด ตั้งอะไร ๆ ขึ้นมาไม่เห็นมีเหตุมีผลอะไรเลย

เราพูดจริง ๆ เรื่องเหตุกับผล ต้องไปกับเหตุกับผล เขามาเล่าให้ฟังละซี เวลา กับพระเราไม่ตอบอย่างไรเลย เฉย ท่านมาเล่าให้ฟัง อะไร ๆ เล่าให้ฟังหมดเรื่องราวในวัด เราไม่ตอบสักคำเดียวเลย เฉย เหมือนไม่รู้ไม่ชี้ชะ อย่างนั้นนะเฉย ฟังอยู่เฉย ๆ อย่างนั้นก็มิ ไม่ตอบไม่ถามคำไหน เพราะพระที่เล่าให้ฟังมันแจ่มแจ้งหมดแล้ว ไม่ทราบจะไปถามอะไร ๆ จากนั้นพระท่านก็กลับไป อีกสองวันมั่ง เพราะจวนวันเข้าไปแล้วเราก้ไปเลยเทียว ไปก็บึ้งเข้าหาท่านเลย เด็กโจมตีผู้ใหญ่เข้าทำดินะ เหนอ ๆ ขึ้นเลย ชัดผู้ใหญ่ ท่านใจดี เรามันอย่างที่เราเห็นนี่แหละ ยกเหตุยกผลมาอย่างนั้น ๆ พอรวบรวมมาแล้วนี้วงกรรมฐานจะเสียตรงนี้ มีแต่ครูจารย์เท่านั้นที่จะห้ามทัพนี้ได้ นอกนั้นไม่มีใคร พระมาบอกเราก้ไม่ได้กราบเรียนท่านนะ กลัวจะกระทบกระเทือนท่าน เป็นเรื่องของเราล้วน ๆ เก็บเรื่องทั้งหมดแล้วก็ขึ้นกราบเรียนท่านเลย ไม่บอกว่าใครมาบอกเรา อย่างนั้นอย่างนี้ ไม่บอก เอาความจริงเข้าไปใส่เปรี้ยว ๆ เลย

พอเสร็จแล้ว นี่ครูจารย์จะว่ายังไง เรื่องราวเป็นอย่างนี้ ครูจารย์จะปล่อยให้เป็นอย่างนี้หรือครูจารย์จะพิจารณา ก็มีแต่ครูจารย์เท่านั้นจะชี้ขาดได้เรื่องเหล่านี้ นอกนั้นไม่มีในวัดนี้ วังนี้ กระผมในฐานะเป็นลูกศิษย์มากกราบเรียนให้ทราบ ด้วยความรักสงวนครูบาอาจารย์และคณะกรรมการฐานของเรา เหนอ ไม่ได้ ๆ ไม่ได้ก็ครูจารย์ต้องเป็นผู้ห้ามเอง ไม่ได้ ๆ ขึ้นเลยทันที ไม่ได้ก็ต้องเป็นเรื่องของครูจารย์ กระผมมากกราบเรียนเฉย ๆ เรื่องราวเป็นความจริงอย่างนี้ ๆ พอเรามาแล้วท่านก็คงจะเอาใหญ่ละท่านะ เรื่องนั้นเลยหายเงียบไปเลย ก็มีแต่ท่านองค์เดียวเท่านั้น ท่านสั่งคำเดียวก็หมดเลย ที่นี้ท่านไม่รู้ชี้ เขาตั้งทัพอยู่ด้านหลัง ๆ รอบด้านไม่ให้ท่านรู้ พระท่านรู้หมดแล้วท่านมาหาเรา เราจึงไปเองก็เพราะสงวนครูบาอาจารย์วงหมู่คณะจะเลอะเทอะไปหมด เพราะหัวหน้าผู้ใหญ่ทำได้ ผู้น้อยต้องทำได้หมด ตรงนั้นตรงจะเสีย

วันเกิดองค์นั้น วันเกิดองค์นี้ ใครก็เกิด ไ้อ้หยองมันก็เกิด ทำไมไม่เห็นทำบุญวันเกิดมัน ไ้อ้หยอง ไ้อ้ปู้ก็ นั่น ทำบุญวันเกิดองค์นั้น ทำบุญวันเกิดองค์นี้ เราโมโหนะของเราเราไม่ได้มีนะ เรื่องของเราแต่ก่อนใครมาแตะไม่ได้เลย อันนี้มีช่วยชาติบ้านเมืองเราก็เลยเฉย ๆ ไปเสีย เพื่อชาติบ้านเมืองไม่ได้เพื่อเรา เรื่องของเรามีอะไร พ่อแม่ครูจารย์เองท่านก็ไม่เคยมี จนกระทั่งท่านมรณภาพจากไปไม่เคยมีวันเกิดวันตายอะไรเลยที่จะดำริขึ้นมาหรือพูดมาแย้งหนึ่งไม่เคยมี เราก็ไม่เคยมี เรื่องก็รู้กันอยู่แล้วยุ่งหาอะไร

สำหรับวัดป่าบ้านตาดนี้งานอะไร ๆ ไม่มีโดยเด็ดขาด ห้ามเด็ดขาดไม่ให้มายุ่งเลย แต่ก่อนเป็นอย่างนั้นตลอดมาไม่ให้ยุ่ง ให้มีแต่ภาวนาอย่างเดียว พระองค์ไหนไม่ทำอย่างนั้นควรไล่ออกจากวัดไล่ทันทีเลย นี่มันเลอะเทอะมาพอแล้ว หูหนวกตาบอดไปอย่างนั้นนะอยู่ทุกวันนี้ มันของดีเทรอ อยู่แบบหูหนวกตาบอด อดเอาทนเอาอย่างนั้น ก็เราไม่เคยทำมานี้ มันเลอะเทอะเสียจนแหลกหมด ไม่ว่าที่ไหนต่อที่ไหนเลอะเทอะไปตาม ๆ กันหมด

พระก็ต้องได้เอาอีกแบบหนึ่ง คราวนี้เด็ดขาดเลยไม่ต้องถาม เราสั่งให้ไปทันที ๆ ไม่ต้องวินิจฉัย ถ้าอะไรเราเห็นด้วยตาของเราแล้วให้ออกจากวัดได้ ไล่ทันทีเลย ไม่ต้องถามให้เสียเวล่ำเวลา เอาอย่างนั้นจริง ๆ ไม่เด็ดอย่างนั้นไม่ได้จะฉิบหายหมดศาสนาจะไม่มีอะไรเหลือ พระเณรเข้ามาเลอะ ๆ เทอะ ๆ มองเห็นแก๊ง ๆ ก้าง ๆ เอาแล้ว เปรี๊ยะไล่หนีทันทีเลยไม่ให้อยู่ที่หน้าวัด ผู้รักษา-รักษาอยู่ ผู้ทำลายเข้ามาทำลายหาอะไร เอาตรงนั้นชี้ ผู้รักษา-รักษาแทบล้มแทบตายรักษาอยู่ ผู้ไม่ได้หน้าได้หลังอะไร เข้ามาเหยียบมาตีมาเตะมายันให้แหลกมันก็เสียหายหมดทั้งวัดละซิ นี่ละถึงไม่วินิจฉัย ถ้าเจอด้วยตาแล้วเอาเลย ๆ ไล่เลยทันที

นี่พูดถึงเรื่องหลวงปู่ชอบ แต่ก่อนท่านอยู่ในป่าในเขาทั้งนั้นเลย อันนี้ก็มาเกี่ยวกับโรคอัมพาตท่านถึงได้ถูกแห่ทามไปโน่นทามไปนี่ เลยกลายเป็นพระเลอะ ๆ เทอะ ๆ ไปตามกิริยาของโลกที่มองเห็น แต่ท่านเองท่านไม่ได้เป็นอะไร เรื่องภาวณาเล่าสู่กันฟัง โอ๊ย น่าฟัง ท่านเก่งนะกับพวกเทวบุตรเทวดาเก่งมาก เฉพาะสัตว์นี่คือเสือกับงู งูมันมาคลอเคลียอยู่กับหัวท่าน ไม่ใช่ธรรมดางูเห่าเสียด้วย ท่านนอนพักอยู่กลางวัน มันมาอะไรก็ไม่รู้ท่านว่า มันขึ้นมา ท่านนอนอยู่กลางวันมันมาคลอเคลียอยู่หัว เอ้า นี่มันอะไร ท่านว่างั้น ก็ไม่ได้นึกว่าเป็นงู งูมันมาเที่ยวธรรมดา ท่านนอนอยู่แคร่ท่านว่า มันมาได้ยังงี้ขึ้นมาแคร่นั้น มันมาอยู่ที่บ่าท่านคลอเคลียอยู่กับท่าน หัวมันอยู่ข้างบน งูเห่าตัวใหญ่ ท่านว่า เห็นมันมาคลอเคลียก็เลยปิดไปถึงได้รู้ว่าเป็นงูเห่า มึงมาอะไร ไป

ไล่มันไป มันก็เลยไป ท่านว่าอย่างนั้น ท่านเขี่ยไปเฉย ๆ ท่านไม่รู้ว่าเป็นงู มันมาคลอเคลียอยู่ที่นี่ ท่านเลยเอามือเขี่ยไปตกเป๊ะ มึงมาอะไรนี่ไป มันค่อย ๆ เลื้อยไป ท่านว่างั้น มันก็ไม่ทำอะไรละ มันก็มาตามประสาของมัน มันไม่รู้ว่าเป็นคนนะ มันรู้มันจะเข้ามาทำอะไร มาคลอเคลียอยู่บนหัวท่านว่า ท่านนอนอยู่ ท่านกับงูนี้รู้สึกจะมีนิสัยเกี่ยวข้องกัน กับหมานี่เหมือนกันกับหลวงตาบัวเลยนะ วันนั้นไปด้วยกัน เดินไปบิณฑบาตด้วยกัน นั่นละคนเราคุ่นกันพูดได้อย่างนั้นละ ท่านถือไม้เท้า ไม้เท้าสั้นปลายมันแตก ๆ ท่านถือไปอย่างนั้นแหละ เดินคุยกันไป พระเณรไปก่อนแล้ว เราไปกับท่านสององค์ เพราะมีเวลาเท่านั้นได้คุยกัน

หลวงปู่ชอบ ท่านมหา ขอเงินสักสามพันนะ

หลวงตา จะเอาไปอันใด พระบวชมาได้บวชมาหาเงิน มาหาธรรมต่างหาก

หลวงปู่ชอบ เวลาบ่มีเงินมันก็อยากได้เงินเตล่ละ เวลามันจำเป็นกับเงินมันกะมีอยู่นี่

หลวงตา แล้วจะเฮ็ดจั่งไต่ละ ช้าน้อย เว้าเบ็งดู

หลวงปู่ชอบ ซิเฮ็ดอันนั้น ๆ

หลวงตา เออ ให้เลย สามพัน เรากะปลื้มเต้ เอ้า.ถวายเป็น แนะ จังชั้นแหละ ไม่ยากอีหยัง ที่นี้พอเดินไปถึงนั้น พวกญาติโยมเขย็นเป็นแถวรอใส่บาตรท่าน พอไปถึงนั้นก็มียหมา นี่ละมันเข้ากันได้กับหลวงตาบัวนะ เดินไปพอดีเขากำลังยืนกันเป็นแถวใส่บาตร พวกเขารู้นิสัยท่านแล้วละ เขาเฉยเขาไม่สนใจนะ เขารู้นิสัยกันแล้ว เขาก็จับนิสัยได้เข้ากันได้กับเราสนิท พอไปปั๊บ ๆ ไปใกล้ ๆ แล้วมีหมาตัวหนึ่งมาเดินป่วนเปี้ยน ๆ อยู่นี่ ไม้เท้าสั้นเวลาท่านจะรับบาตร ท่านก็วางทิ้งไว้แล้วเข้ารับบาตร กำลังจะไปถึงที่ทิ้งไม้เท้าสั้น หมามันก็ป่วนเปี้ยน ๆ ท่านก็จับอันนี้ละใส่หลังหมาเปรี้ยะเลย ฟังเสียงหมาร้องแจ๊ก อันนี้ร้องแจ๊กเลย พอหมาร้องแจ๊ก หมาวิ่ง ท่านก็ทิ้งปั๊วะ เรา

ก็ขบขันดีแต่เราก็ไม่พูดนะ เเฉย ส่วนโยมเขาเฉยเขารู้นิสัยท่าน ท่านก็เข้ารับบาตร ใ้
 หมาตัวนั้นถูกไม้ตีหลังมันก็แวกวิ่งเลย ท่านก็ทิ้งไม้เข้ารับบาตร ท่านกับหมาเอาดีอยู่นะ
 นี้อันหนึ่งตามปกติท่านชอบเล่นกับหมา

ที่นี้อยู่ในวัด อยู่ดี ๆ นี้นะ วัดท่านมีคลองข้ามวัด คลองข้ามผ่านวัดไปนั้น น้ำ
 เต็มอยู่นั้น ที่นี้เวลาหมามาขึ้น ท่านบอกพระเณร ลัด ๆ ๆ ๆ พระเณรไปไหนหมด ลัด
 ๆ ๆ ๆ พระเณรมา อะไร นี่หมาตัวนี้ ให้ลัดหมา ให้องค์นั้นลัดตรงนั้น องค์นั้นลัดตรง
 นั้น ๆ ลัดตรงนี้ ๆ ไล่หมาลงคลอง ไม่ใช่อะไรนะ มันไม่มีที่ไป พระวิ่งมาก็ไม่รู้เรื่องรู้
 ราว ท่านสั่งให้มาเดี๋ยวนี้ ๆ วิ่งมา ที่ไหนได้มาลัดหมาตัวเดียว วิ่งไล่ทางนั้นก็ไล่ ทางนี้ก็
 ไล่ ท่านก็ไล่ทางนี้ มันก็โดดลงคลอง โดดลงคลองมันก็ว่ายน้ำไปทางนั้น นั่นเห็นไหม
 มึงสู้พระได้หรือ มันกระโดดลงน้ำ ท่านก็หนีเลยนะไม่มีอะไร เท่านั้นแหละ ท่านชอบ
 หมา เห็นหมา ไล่จนกระทั่งมันไม่มีที่ไปมันก็ลงคลอง ว่ายน้ำ นั่นเห็นไหมมึงเก่งกว่า
 พระหรือ เราก็ขบขันดี ท่านอาจารย์ชอบนิสัยท่านชอบหมา

อยู่ในป่าในเขา เวลาท่านพูดถึงเรื่องเทวบุตรเทวดา เสือนี้อบอวย มาหาท่าน
 แปลกอยู่นะ มันขึ้นมาจากที่กลางคืน บางที่ตอนเช้ามันก็มา ท่านอยู่ถ้ำ มันร้องโวก ๆ
 ขึ้นมา กำลังจะบิณฑบาตท่านว่า สว่างแล้วแหละท่านกำลังเดินจงกรม จะลงไป
 บิณฑบาต ตอนนี้อยู่ไหนไม่ทราบแต่อยู่ถ้ำ ฟังเสียงมันร้องโวก ๆ ๆ ขึ้นมา เสือตัว
 นี้มันขึ้นมาอะไร ขึ้นมาตามทางคนขึ้นมา ท่านก็เดินจงกรมอยู่ มันก็โวก ๆ ๆ ตาม
 ประสา มาจริง ๆ มาถึงที่ท่านเดินจงกรม พอมาเห็นท่านมันก็ยืนจ่ออยู่ มึงมาอะไร มัน
 ก็เฉย ท่านก็เดินไป พอมันมาอย่างนั้นแทนที่ท่านจะหนีท่านไม่หนีนะ มึงมาอะไรนี้ มัน
 ก็ยืนจ่ออยู่ดูท่าทางของคน ท่านก็จับผ้าจีวรโครมคราม ๆ มันก็โวกที่เดียว เปิดเลย
 เท่านั้นละ ท่านไม่กลัวมัน มันก็โวกที่เดียวเปิดเลย ท่านว่านะ ตอนเช้าออกบิณฑบาต

กลางคืนมันก็มา เล่นกันเรื่อยกับเสือ ท่านว่านั้นนะ แต่มันไม่เคยทำอะไร ดู
 ลักษณะท่านไม่กลัวเสือนะ ไม่ว่าจะมาหาท่านกลางคืนตอนไหนก็ตาม ท่านเล่นกับมันได้
 อย่างสบายไม่มีลักษณะกลัวนะ ดูกิริยาท่านพูดท่านอะไร มึงมาอะไร มึงภาวนาเป็น
 ไหม ภาวนามึงขึ้นมายังทำไม สักเดี๋ยวก็เดินเข้าไปหามัน ทำผ้าจีวรใส่ปุ๊บปั๊บ มันก็หนี
 เสียว ลักษณะท่านไม่กลัวนะ เจอบ่อยกับเสือ หลวงปู่ชอบ นิสัยมันต่างกันนะ ฐหนึ่ง เสือ
 หนึ่ง หลวงปู่ชอบ กับพวกเรื่องเทวบุตรเทวดานี้หากเกี่ยวข้องอยู่เสมอละ

ท่านพูดถึงเรื่องที่ท่านกลับมาจากพม่า เรียกว่าเสียงเป็นเสียงตายมา ท่านว่านั้น
 นะ ก็เรียกว่าสมท่านเป็นกรรมฐานกล้าหาญนั่นเอง ตอนนั้นเป็นสงครามโลกครั้งที่สอง
 พวกทหารอังกฤษมาป่วนเปี่ยนอยู่ในเขตพม่า พอตีท่านบิณฑบาต กำลังนั่งให้พรเขาอยู่
 พวกทหารอังกฤษเข้ามาเขาก็เลยมาถามพวกนี้ เขาไม่ไว้ใจว่าพระนี่เป็นพระไทย เวลา

นั้นเหมือนกับว่าทางโน้นเป็นข้าศึกกับไทยอยู่ พวกอังกฤษนะ ทางนี้ก็พูดรับรองยืนยัน ท่านมาตั้งแต่ก่อนสงครามโลกเกิด ท่านมาหลายปีแล้ว ท่านมาพักอยู่นานท่านไม่มีอะไร เขาก็ยังไม่แน่ใจเขาดูแล้วดูเล่า พอกลับไปวันหลังเขามาอีก มาอีกเขายังถามหนักเข้า ๆ เห็นทำไม่ได้การเขาจึงมาส่งท่าน กลัวว่าพวกอื่นมาจะหนักยิ่งกว่านี้ ดีไม่ดีฆ่าท่านเสีย เลยเอาท่านไปส่งใส่ทาง

ทางนี้ก็เส้นทางไปเมืองไทย เป็นทางที่พวกชายของเถื่อน พวกฝิ่นพวกอะไร เขามีทางพอเป็นด่าน ๆ พอไปได้ เขาก็ไปบอกทาง ให้ท่านจับต้นทางอันนี้ไว้ให้ดี ท่านสังเกตให้ดีนะ รอยพวกสัตว์พวกเนื้อพวกเสือพวกช้าง มันผ่านไปผ่านมาทำให้สังเกตให้ดี ให้จับต้นทางให้ดี ถ้าผิดจากนี้แล้วท่านจะไปไหนไม่ได้เลย ดงใหญ่มาก เดินเป็นวันเป็นคืนเลยจะว่าไง ท่านก็พยายามจับทางนั้นละมา นี่ละที่นี้ก็มาสำคัญตอนที่เคยเล่าให้ฟังแล้วว่า วันนั้นท่านเปลี้ยมากจริง ๆ ท่านบอก ข้าวก็ไม่ได้ฉัน แล้วก็เดินทั้งวันด้วยเปลี้ยมาก ท่านเลยรำพึงในใจ ท่านเล่าให้ฟังนะที่มันถนัดชัดเจนมาก

พอมาถึงที่นั่นเปลี้ยเป็นกำลัง ก้าวขาจะไม่ออกแล้ว ยังไงกัน แต่ก่อนตั้งแต่เราอยู่เป็นปกติ เทวบุตรเทวดาก็มาเกี่ยวข้องกับเราอยู่เสมอ ท่านนึกในใจ แต่เวลานี้เรากำลังจะเป็นจะตาย เทวบุตรเทวดาทำไมใจดำน้ำขุ่นเอานักหนา พระกำลังจะตายก็ไม่เหลียวแลกันบ้างเลยยังงั้น ท่านนึกอย่างนี้ คือท่านอดอาหาร ท่านไม่ได้ฉันอาหาร ไปอีกดูไม่ถึง ๓๐ นาทีนะปรากฏว่า ถ้าอย่างนานก็ระยะนี้ ท่านก็เดินไป ๆ ดงข้างล่างมันโล่ง ๆ หน่อย ข้างบนมันมืดหนาไปหมดด้วยใบไม้ ข้างล่างมองเห็นโล่ง ๆ ท่านมองไปเห็นบุรุษคนหนึ่งนั่งจบบอาหารอยู่ เลยมองไป อ้าว นี่คนจะใส่บาตรน้ำ ก็ดงอันนี้เป็นดงทั้งดงไม่มีผู้มีคน คน ๆ นี้เขามาจากไหนถึงมาใส่บาตรเราน้ำ

ท่านก็เดินไป พอเดินไปถึงนั้นเขาก็บอกว่านิมนต์ท่านพักที่นี้ก่อน ขอใส่บาตร ท่าน โยมมาจากไหนท่านถาม มาจากไหนขึ้นนิ้วสูง ๆ โนน ไม่ได้บอกว่ามาจากบ้านนั้น บ้านนี้ มาจากไหนขึ้นไปสูง ๆ เขาก็เตรียมจะใส่ ท่านก็เลยปลดเปลื้องอะไรออกเอาบาตรออกรับเขา แล้วเขาก็บอกว่าไม่เป็นไรแหละ ท่านจะถึงเมืองไทยในวันนี้แหละ นิมนต์ฉันบิณฑบาตเสียก่อนค่อยไป จะถึงเมืองไทยในวันนี้แหละเขาว่าอย่างงั้นนะ แล้วแต่งเนื้อแต่งตัวก็เหมือนทางคนไทยเราแต่งว่างั้นนะ แต่ดูลักษณะท่าทาง อู๊ย เป็นสง่าราศีทุกอย่าง คน ๆ เดียวผู้ชาย อายุจะประมาณสัก ๓๐ นี้กะว่าประมาณนั้น

พอท่านเตรียมบาตรออกไป เขาก็มาใส่บาตร พอเข้ามานี้ก็ลื่นไม่ใช่กลื่นธรรมดา กลื่นปิ้งขึ้นมานี้ อ้อ นี่พวกเทพใส่บาตรเรา ท่านนึกในใจ ใส่บาตรนั้นของพอดิบพอดีนั่นอันหนึ่งที่สำคัญมากท่านว่า อาหารท่านบอกมีปลา มีอะไรหลายอย่างไม่ใช่อย่างเดียว เขาใส่อย่างละพอดี ๆ เขาจัดใส่บาตรเสร็จเรียบร้อยแล้วท่านก็ให้พรเขา ให้

พรแล้ว ทีนี้ผมจะลากลับบ้านแหละ บ้านโยมอยู่ไหนล่ะ อยู่โน้น ชี้ไปทางโน้นอีกแหละ ชี้ขึ้นฟ้าโน้น ทีนี้จับจ้องจะดูเขาจะเคลื่อนไหวไปไหนมาไหน พอรับบาตรแล้ว เขาไหวเสร็จเรียบร้อยให้พรเขาแล้วเขาก็ไป มีต้นไม้ใหญ่ต้นหนึ่งอยู่ข้างๆ นั้น พอไปนี่เขาก็ไปลับต้นไม้ใหญ่ ทีนี้ยังจ้องใหญ่เลยเขาจะไปยังไง พอถึงต้นไม้ใหญ่แล้วหายเงียบออกทางนี้ตักดูก็ไม่เห็น ออกทางไหนตักดูไม่เห็น หายเงียบเลย โอ๊ย เทวดาแล้วแหละท่าน ว่าอย่างงั้น ไม่เห็นเลยหายเงียบเลย นี่ท่านพูดเอง

แล้วก็มาฉันจ้งหัน จ้งหันนี่ก็เอาอีกแหละ ถ้าจะกินนั้นไปอีกก็ไม่ได้ อืมพอดีเลย ทุกสิ่งทุกอย่างเรียกว่าหมดทุกชิ้น พอดีทุกอันท่านว่าอย่างงั้น เอ้ มันทำไมถึงพอเหมาะพอดี สม ไม่ใช่เทวดาจะมาใส่ได้ยังไงอย่างนี้เอาอีกแหละ ต้องเทวดาแน่ๆ วันนั้นรู้สึกว่ามีปีติยินดีธาตุชั้นธัมมิกำลัง เดินมาถึงเมืองไทยในวันนั้น เข้าทางเมืองกาญจน์นะ ท่านมาทางเมืองกาญจน์ นี่ท่านเล่าให้ฟัง เทพแหละไม่ใช่ใครท่านว่าอย่างงั้น อาหารการกินหอมหวาน อาหารเอร็ดอร่อย ก็พวกปลาพวกอะไรธรรมดา แต่ทำไมหรือว่าจะเป็นอย่างนี้เพราะเราหิวมากก็ไม่ทราบ ถ้าว่าหิวเราก็คือหิวนี่นะ ถ้าว่ากลิ่นมันก็แปลกๆ อะไรก็แปลกๆ ไปหมดนี่นะท่านว่าอย่างงั้น นี่ท่านเล่าให้ฟังเป็นกันเอง ทุกอย่างท่านเล่าให้ฟังนะ กับพวกเทพรู้สึกท่านชำนาญอยู่มาก

ท่านอาจารย์ฝั่งหนึ่ง ท่านอาจารย์ชอบหนึ่ง ยกพ่อแม่ครูจารย์มันเราเสีย เหล่านี้รู้สึกเด่นๆ ทั้งนั้น ท่านอาจารย์ชอบนี่องค์หนึ่งเด่นมาก เวลาท่านไปพักอยู่ทางเชียงใหม่ก็เหมือนกัน พูดถึงเรื่องพวกเทพพวกอะไรเขามาฟังเทศน์ฟังธรรม เขามาขับกล่อมท่านก็มีท่านว่านะ ขับกล่อมตามประสาของเทพเขานั้นแหละ ขับกล่อมเป็นลักษณะเหมือนเพลงแต่ไม่ใช่เพลงท่านว่าอย่างงั้นนะ เป็นเรื่องของเทพท่านว่า เขาทำนั้นเขาไม่ได้มีเรื่องโลกสงสารมาเจือปน กิริยาอาการที่เขาแสดงออก เขาแสดงออกด้วยความปลื้มปีติในครูบาอาจารย์ในธรรมทั้งหลายของเราต่างหาก ที่เขาแสดงอาการอย่างนั้นออกมา แต่ถ้าทางโลกแล้วก็เรียกว่า แสดงความรื่นเริงกันแบบมหรสพครบกันไปอย่างนั้นแหละนะ แต่นี่ไม่เป็นอย่างนั้น ท่านเล่าให้ฟัง นี่พูดถึงเรื่องเทพนะ

นี่อัฐิของท่านได้ทราบว่าเป็นพระธาตุแล้ว ใสเป็นแก้วไปเลยแต่เรายังไม่ได้อธิษฐานไปดู มีโอกาสเราถึงจะไปดูอัฐิ อัฐิของครูบาอาจารย์จะไม่เหมือนกันนะ อย่างอัฐิของหลวงปู่ตื้อนี่เหมือนทองคำเลยนะเหลืองอร่ามเลย หลวงปู่ตื้อเราไปดูเอง ตั้งหน้าไปดูเลย ฉันจ้งหันเสร็จแล้วก็บึ้งไป เพราะเขาเล่าให้ฟังว่าเป็นมานานแล้ว คือเขาเล่าให้ฟังนานแล้วว่าอัฐิของท่านกลายเป็นพระธาตุ แล้วไปก็เป็นจริงๆ ให้พระเอามาให้ดูใส่ตลับสวยงามมากนะตลับ มาเปิดให้เราดู โอ๊ย สวยงามจริงๆ มีหลายองค์ องค์เล็กๆ ดูจะเล็กกว่า

เม็ดข้าวโพดเรา แต่สวยงามมาก เป็นสีทองคำเหลืองอร่ามเลย องค์หนึ่งเป็นอย่างหนึ่ง ๆ อัฐิของครูบาอาจารย์

อันนี้จะขึ้นอยู่กับคำอธิษฐานของท่านก็ได้ไม่สงสัย เพราะอำนาจของจิตมีมากทีเดียว ที่จะครอบครองสิ่งทั้งหลายที่เป็นสมบัติของตน เช่น อัฐิ ร่างกายของท่านก็เป็นสมบัติของท่าน ท่านจะตั้งสัจจอธิษฐานอะไร ๆ ที่ใจเป็นเจ้าของก็อาจเป็นไปได้ตามนั้น ๆ หรือบางองค์ท่านตั้งสัจจอธิษฐานว่าอัฐิของท่านนี้ตายแล้วไม่ให้เป็นพระธาตุ จะเป็นอะไรก็แล้วแต่ท่านจะตั้งสัจจอธิษฐาน ไม่ให้เป็นพระธาตุอย่างนี้ก็เป็นได้เราแน่ใจ เป็นได้เลยเพราะจิตเป็นเจ้าของครองอยู่แล้ว ตั้งสัตยาธิษฐานอะไรมีอำนาจ ๆ เป็นตามนั้น เพราะฉะนั้นเราจึงกล้าพูดได้เลยว่า อัฐิของครูบาอาจารย์ทั้งหลายไม่เหมือนกัน องค์หนึ่งจะเป็นอย่างหนึ่ง ๆ ตามแต่แง่อธิษฐานของท่าน จะอธิษฐานอย่างไร ๆ ก็เป็นไปได้ตามนั้น เพราะจิตขั้นนั้นเป็นจิตที่เลิศเลอจิตที่มีอำนาจมาก สามารถที่จะตั้งสัจจอธิษฐานควบคุมสิ่งที่เป็นสมบัติของท่าน เช่น ธาตุชั้นอื่นให้เป็นต่าง ๆ ก็ได้

เวลานี้อัฐิลูกศิษย์หลวงปู่มั่นที่กลายเป็นพระธาตุนี้มีตั้งหลายองค์นะ ลองนับดูซิ (๑๑ องค์ครับผม) ลองนับดูซิ นับไปเลยว่าเป็นไร ตั้งแต่ความชั่วมันทำเต็มโลกเต็มสงสาร ทำไม่จึงกล้าทำกัน ทำไม่จึงดูกันได้อย่างหน้าด้านไม่สนใจแก้ไขตัดแปลงความดีทำไมพูดไม่ได้ ถ้าความดีพูดไม่ได้ศาสนาจะไม่มีในโลกนะ ความดีมีเต็มย่นเหมือนกันกับความชั่ว พูดออกมาได้เต็มย่นเหมือนกัน มีองค์ไหนบ้างที่ปรากฏ นับหนึ่งไปเลย หลวงปู่ขาว หลวงปู่แหวน หลวงปู่พรหม หลวงปู่ตื้อ ท่านอาจารย์ฝั้น ท่านอาจารย์จวน ท่านอาจารย์สิงห์ทอง หลวงปู่หล้า หลวงปู่คำดี หลวงพ่อชา ก็เป็น ฝ่ายผู้หญิงก็แม่ชีแก้ว หลวงพ่อตันองค์หนึ่ง

ก็องค์แล้วละ เวลานี้น้อยเมื่อไร (๑๓ องค์ครับผม) เห็นไหมหลวงปู่มั่นเพียงองค์เดียว กระจายผลอันเลิศเลอให้บรรดาลูกศิษย์ทั้งหลายได้ทราบทั่วหน้ากัน จากการปฏิบัติจริงตามคำสอนพระพุทธเจ้าที่สอนอย่างแม่นยำ ผลปรากฏขึ้นมาอย่างนี้ แล้วเป็นยังไงมรรคผลนิพพาน ศาสนาบาปบุญมีหรือไม่มีพิจารณาซิ ยังไม่ยอมฟังเสียงอะไรเลยหรือ ฟังเสียงตั้งแต่ความซี้เกียจซี้คร้าน เอาออกอวดกันเต็มศาลานี้ไม่มีที่เก็บ ตู้ไหนก็มีแต่ตู้ซี้เกียจซี้คร้าน เปิดไปเป็นงูเห่างูจงอางเต็มไปหมดแถวนั้น งูเห่างูจงอางตัวซี้เกียจซี้คร้านตัวเก่ง ๆ ว้างันเถอะ เป็นอย่างนั้นนะ เอาละวันนี้สายแล้ว

เปิดดูข้อมูล วันต่อวัน ท้นต่อเหตุการณ์ หลวงตาเทศน์ถึงเรื่องอะไร ทาง internet

www.luangta.com หรือ www.geocities.com/bantadd